

ringsmæssige grunde ikke brugt ret meget tid på. Det gjorde jeg så her til sidst, og så bliver det jo ligefrem morsomt, og det har vi da brug for her sidst på dagen. Altså det her er den rene Peter Plys-strategi, og når man læser det, siger man til sig selv: Ja, ja, ja!

Altså når jeg tænker tilbage historisk på min tid her i Folketinget, og vi kan starte med boligforliget i 1968, så kan man konstatere, at man hvert fjerde år har haft en brødtekst, hvori der stod, at forligspartierne – og det var de helt traditionelle; det var Socialdemokratiet, det var Det Radikale Venstre, det var Venstre, og det var Det Konservative Folkeparti – var enige om, at et frit boligmarked var det, man skulle have; det var det eneste, der duede, nu skulle vi holde op med at have maksimalpriser på det her område sådan ca. 60 år efter, at de var indført.

Men de kunne ikke blive enige. Der ville jo ske katastrofer, hvis man gjorde det sådan her og nu, så man lavede først en 8-årig periode, og så lavede man en 4-årig periode, og så lavede man en hel masse andet, og hver gang perioden var slut, så var man kommet endnu længere væk fra det fri boligmarked.

Nu er man da i hvert fald blevet ærlig, for nu er ministeren da i hvert fald holdt op med at bruge den betegnelse. Nu er man gået over til en anden strategi: Når et udvalg laver noget, som man ikke kan lide, så laver man bare lige et nyt udvalg, og det er så det, man gør her. Vi har haft en lejelovskommission, og vi skulle have haft en revision af lejelovent, og det har så indtil nu heddet »med henblik på et frit boligmarked«.

Man er så bare nødt til at sige, at jo flere forkromninger og gesvejsninger, man laver på de lejelove, jo mere tåbelige bliver de. Om de eksempler, vi har set på de her åndssvage – undskyld, jeg bruger udtrykket – moderniseringer, er man bare nødt til at sige: Jamen altså, jo mere kinesiske vi herinde laver reglerne, jo mere opfindsomme bliver de mennesker, som ikke vil acceptere dem.

Det er samfundsmæssigt selvfølgelig helt uacceptabelt at lave moderniseringer bare for moderniseringernes skyld, og det er helt sikkert, at havde man haft et frit boligmarked, så havde man fået en husleje, som havde ligget et sted midt imellem den regulerede leje og det, som det ville koste efter de her meget ufornuftige moderniseringer.

Og nu skal man så til at indføre huslejenævn over hele landet, det modsatte af det, der har

været hensigten siden 1968. Og det sjove af det er, at hver gang man har givet nogle områder fri, så er huslejen steget mindre i de frie områder end i de regulerede områder; det kan man statistisk bevise.

Så må jeg sige om det, at Grundejernes Investeringsfond nu altså også skal til at have mere magt: Ja, man må ryste på hovedet. En modernisering af Grundejernes Investeringsfond burde være gået ud på noget ganske enkelt, og ministeren har faktisk vist nogle gode takter, da hun nedlagde Ungdomsboligfonden. Hun kunne have nedlagt Grundejernes Investeringsfond her og nu og med det samme, med de administrationsomkostninger, den har. Men så havde ministeren jo fået problemer med sin partifælle Claus Hansen fra Lejernes Landsorganisation, for den ville jo ikke kunne eksistere som organisation, hvis ikke den fik sine tilskud fra Grundejernes Investeringsfond.

Så dér sidder de og deler i porten, Lejernes Landsorganisation og grundejerne. Og jeg har altså ikke mere tilovers for pamperne, om de sidder på Nørre Vold eller de sidder et andet sted. Det foretagende er kun til gavn for sig selv; der er gået rent selvsving i det.

De grundejere, som har indbetalt penge til det, er altså nu kommet i fold med alle de dér venner, og de er jo blevet venner tværs over bordet.

Og jeg kan love ministeren for, at jeg slet ikke vil tage det her alvorligt, overhovedet ikke, andet end på den måde, at vi selvfølgelig vil stemme imod. Og så vil vi blive ved med at holde ministeren fast på, at på et eller andet tidspunkt må det vel være muligt, selv om Det Radikale Venstre jo altid vil have en Peter Plys-strategi og vil det hele, at man så i hvert fald indbyrdes i den her regering kunne blive enig. Og hvis man ikke kunne blive enig – og det kan jeg jo forstå at man ikke kan – så synes jeg bare, det er for sølle at smide det i udvalg, så skulle man have ladet være med at lave noget.

Men jeg kan jo godt se, at ministeren har det problem, at hun ikke kan få løn for ingenting, og derfor er hun nødt til at komme med lidt lovforslag. Og jo flere sider der er, jo mere tror man jo at det indeholder. Det indeholder intet, bortset fra at vi kommer mange kilometer væk fra det, der har været meningen her i Folketinget siden 1968, og det kan man så konstatere.

Derfor er der kun ét håb, og det er, at vi kan få den dér regering verftet ud efter næste valg og så håbe på, at en ny regering – i hvert fald li-